

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

en
appellanten,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
Zutphen, van 28 oktober 2009 in zaken nrs. 09/23494 en 09/23492 in de
gedingen tussen:

de vreemdelingen

en

het Centraal Orgaan opvang asielzoekers.

1. Procesverloop

Bij onderscheiden besluiten van 4 juni 2009 heeft het COa de aanvraag van de vreemdelingen om hun op de voet van de Regeling verstrekkingen bepaalde categorieën vreemdelingen (hierna: de Rvb) verstrekkingen te verlenen afgewezen. Deze besluiten zijn aangehecht.

Bij uitspraak van 28 oktober 2009, verzonden op dezelfde dag, heeft de rechtbank de daartegen door de vreemdelingen ingestelde beroepen ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak hebben de vreemdelingen bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 25 november 2009, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Het COa heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. In de eerste grief klagen de vreemdelingen dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat het niet op de weg van het COa ligt om bij de beoordeling van de aanvragen van de vreemdelingen om hun verstrekkingen op de voet van de Rvb te verlenen, uitvoering te geven aan de uit het Verdrag inzake de rechten van het kind (hierna: het IVRK) voortvloeiende en op de Nederlandse Staat rustende zorgplicht ten aanzien van de categorie minderjarigen waartoe de vreemdelingen behoren, noch dat dit anders zou zijn ten aanzien van eventuele zorgtaken voortvloeiende uit artikel 8 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM) en uit artikel 13 van het Europees Sociaal Handvest (hierna: het ESH), voor zover dit artikel al een eenieder verbindende bepaling is. Daartoe voeren de vreemdelingen aan dat, samengevat weergegeven, de rechtbank ten onrechte heeft geoordeeld dat geen taak voor het COa is weggelegd om aan deze vreemdelingen een financiële toelage op de voet van de Rvb te verlenen, nu zij niet behoren tot de categorie vreemdelingen als bedoeld in artikel 2, eerste lid, aanhef en onder e, van de Rvb. Het weigeren van een toelage op de voet van de Rvb in dit concrete en individuele geval is volgens de vreemdelingen in strijd met internationale bepalingen, in welk verband zij artikel 2, 3, 23 en 27 van het IVRK, artikel 3, 8 en 14 van het EVRM en artikel 13 en 17 van het ESH noemen. De onverenigbaarheid van de Rvb met deze verdragsbepalingen maakt dat de in artikel 2, eerste lid, aanhef en onder e, van de Rvb genoemde voorwaarde van rechtmatig verblijf buiten toepassing dient te worden gelaten, zo betogen zij.

2.1.1. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (uitspraak van 18 november 2008 in zaak nr. 200802954/1; www.raadvanstate.nl) is er geen sprake van algemene jegens vreemdelingen op het COa rustende zorgtaken die ertoe kunnen leiden dat het COa de hem in de Rvb

toevertrouwde taken uitvoert met voorbijgaan aan de daaraan gestelde begrenzing dat de desbetreffende vreemdelingen rechtmatig verblijf als bedoeld in artikel 8, onder f, g, of h, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000) moeten hebben. Dit vindt bevestiging in het bepaalde in artikel 10 van de Vw 2000.

De rechtbank heeft dan ook terecht overwogen dat het niet op de weg van het COa lag om ten aanzien van de categorie minderjarige vreemdelingen die niet vallen onder de reikwijdte van de Rvb, waartoe de vreemdelingen behoren, uitvoering te geven aan enige uit het IVRK voortvloeiende en op de Nederlandse staat rustende zorgplicht, en dat geen aanleiding bestaat voor een ander oordeel ten aanzien van een zorgplicht voor zover die voortvloeit uit artikel 8 van het EVRM.

Het beroep op artikel 3, 23, en 27 van het IVRK en artikel 13 en 17 van het ESH kan niet slagen, reeds omdat deze artikelen naar hun inhoud niet een ieder verbinden en zich derhalve niet voor rechtstreekse toepassing door de rechter lenen.

De grief faalt.

2.2. Hetgeen in de tweede grief is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vw 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.3. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.4. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, en
mr. B. van Wagtendonk en mr. R. van der Spoel, leden, in tegenwoordigheid
van mr. B. Klein Nulent, ambtenaar van Staat.

w.g. Lubberdink
voorzitter

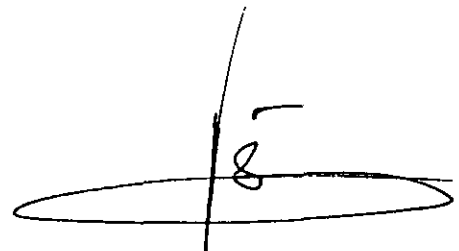
w.g. Klein Nulent
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 8 oktober 2010

218-587.

Verzonden: 8 oktober 2010

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

A handwritten signature in black ink, consisting of a vertical line on the left, a horizontal line across the middle, and a large, stylized '8' or 'S' shape on the right.

mr. H.H.C. Visser

Centraal Orgaan opvang asielzoekers

antwoordnummer 10275, 2280 WB RIJSWIJK

De heer
Willemerkestraat 23 H
1069 AB AMSTERDAM

Centraal Orgaan opvang asielzoekers
Uitvoeringsorganisatie Rvb
telefoon (0800) 020 10 51
fax (070) 372 76 86
postadres antwoordnummer 10275
2280 WB RIJSWIJK

VERZONDEN D 4 JUN 2009

datum	4 juni 2009	inlichtingen bij	Helpdesk Rvb
onderwerp	Afwijzing Rvb	telefoon	(0800) 020 10 51
ons kenmerk	5678	bereikbaar van	9.00 - 14.00 uur
uw brief		bijlage(n)	

Geachte heer

Naar aanleiding van de door u ingediende aanvraag voor een toelage op grond van de Regeling verstrekkingen bepaalde categorieën veemdelingen (Rvb), voor de maand maart 2009, delen wij u het volgende mee.

Op basis van de door u verstrekte informatie, de informatie van de Immigratie- en Naturalisatiedienst (IND) en/of de informatie van de korpschef van de politie, is besloten de aanvraag af te wijzen met toepassing van artikel 2, lid 1, sub e van de Rvb.

Naar aanleiding van het namens u ingediende bezwaarschrift van 28 april 2009, met kenmerk 7502 JB, welke zal worden opgevat als zienswijze op het voornemen tot afwijzen van 9 april 2009, verzonden op 10 april 2009, het volgende. De door u ingeroepen bepalingen van het IVRK, het Internationaal Verdrag inzake Economische, Sociale en Culturele Rechten, het Europees Sociaal Handvest, het EVRM en de uitspraken van de Centrale Raad van Beroep van 24 januari 2006 en 9 oktober 2006, voor zover al rechtstreeks toepasselijk, in het kader van de Rvb geen aanspraken in het leven roepen voor kinderen die op grond van de Nederlandse vreemdelingenwet- en regelgeving geen rechtmatig verblijf hebben.

Aan het IVRK kan in casu geen recht op een Rvb-uitkering worden ontleend. Wat betreft de verwijzingen naar artikel 2, Eerste protocol EVRM en artikel 14 EVRM, voor zover al rechtstreeks toepasselijk, zijn wij van mening dat waar het de financiële opvang betreft op zakelijke en redelijke gronden onderscheid mag worden gemaakt tussen kinderen die rechtmatig in Nederland verblijven en kinderen die niet rechtmatig in Nederland verblijven.

Het COA is van mening dat met de wijziging van de Rvb van 22 december 2006 (Stcrt. 29 december 2006, nr. 253, pag. 13) een specifieke uitkeringstaak voor

Correspondentie uitsluitend
aan het antwoordnummer met
vermelding van de datum en
het kenmerk van deze brief

rechtmatig verblijvende minderjarige kinderen toebedeeld is. Er is geen sprake van rechtmatig verblijf in de zin van artikel 8, onder f, g of h van de Vw 2000 en daarmee wordt niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 2, lid 1, sub e van de Rvb.

Ook wijst het COA op de meest recente uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State van 18 november 2008 (200802954/1) waarin is overwogen dat de Rvb-regeling geen bepalingen bevat die het COA een mogelijkheid bieden om hiervan af te wijken dan wel om de kring van rechthebbenden uit te breiden. Gelet hierop is er geen sprake van algemene jegens vreemdelingen op het COA rustende zorgtaken, die er toe kunnen leiden dat het COA zijn in de Rvb toevertrouwde taken uitvoert met voorbijgaan aan de daaraan gestelde begrenzing dat de desbetreffende vreemdelingen rechtmatig verblijf als bedoeld in artikel 8, onder f, g of h van de Vw 2000 hebben.

In deze uitspraak is ook overwogen dat het niet op de weg van het COA ligt om bij de aanvragen Rvb, uitvoering te geven aan de naar haar oordeel eventuele uit het IVRK voortvloeiende en op de Nederlandse staat rustende zorgplicht ten aanzien van de categorie minderjarigen, waartoe de vreemdelingen behoren. De rechtbank Amsterdam heeft zich in haar uitspraak van 24 februari 2009 (Awb 08/33491) hierbij aangesloten ook voor wat betreft eventuele zorgtaken voortvloeiend uit artikel 8 EVRM en uit, voor zover dit een een ieder verbindende bepaling is, artikel 13 van het ESH.

Wat betreft de uitspraak van de Centrale Raad van Beroep van 24 januari 2006 (LJN AV0197) heeft deze er nu juist voor gezorgd dat per 1 januari 2007 rechtmatig in Nederland verblijvende kinderen onder de betreffende categorie van de Rvb-regeling vallen. De eventuele uitzonderingen op de hoofdregel naar aanleiding van de uitspraak van 9 oktober 2006 van de CRvB (LJN AY9940), zouden naar mening van het COA eventueel kunnen gelden in het kader van de WWB en niet in het kader van Rvb.

Tegen dit besluit kan beroep worden aangetekend bij de Vreemdelingenkamer van de Rechtbank te Den Haag. Het beroepsschrift dient binnen vier weken na de datum van deze brief te worden ingediend bij het Centraal Inschrijfbureau Vreemdelingenzaken, postbus 1601, 2003 BR Haarlem.

Hoogachtend,
Het bestuur van het Centraal Orgaan opvang asielzoekers,
namens deze,
de algemeen directeur,
namens deze,

J.W.L. Jongéjan
Senior medewerker ondersteuning
Uitvoeringsorganisatie Rvb

0235426690

Centraal Orgaan opvang asielzoekers

Rechtbank Zutphen
Sector Bestuursrecht

30 JUN 2009

BIJLAGE

A1

antwoordnummer 10275. 2280 WB RIJSWIJK

Mevrouw
Willemkerkestraat 23 H
1069 AB AMSTERDAM

INGEKOMEN

Centraal Orgaan opvang asielzoekers
Uitvoeringsorganisatie Rvb
telefoon (0800) 020 10 51
fax (0372) 372 76 86
postadres antwoordnummer 10275
2280 WB RIJSWIJK

Ontvangen d.d.
17 JUN 2009
Centraal Inschrijfbureau
Vreemdelingenzaken
te Haarlem

VERZONDEN D 4 JUN 2009

datum	4 juni 2009	inschrijvingen bij	Helpdesk Rvb
onderwerp	Afwijzing Rvb	telefoon	(0800) 020 10 51
ons kenmerk	5679	bereikbaar van	9.00 - 14.00 uur
uw brief		bijlage(n)	

Geachte mevrouw

Naar aanleiding van de door u ingediende aanvraag voor een toelage op grond van de Regeling verstrekkingen bepaalde categorieën vreemdelingen (Rvb), voor de maand maart 2009, delen wij u het volgende mee.

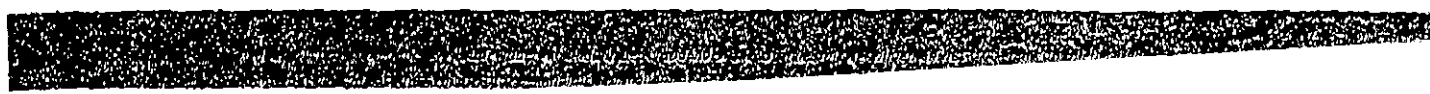
Op basis van de door u verstrekte informatie, de informatie van de Immigratie- en Naturalisatiedienst (IND) en/of de informatie van de korpschef van de politie, is besloten de aanvraag af te wijzen met toepassing van artikel 2, lid 1, sub c van de Rvb.

Naar aanleiding van het namens u ingediende bezwaarschrift van 28 april 2009, met kenmerk 7501 JB, welke zal worden opgevat als zienswijze op het voornemen tot afwijzen van 9 april 2009, verzonden op 10 april 2009, het volgende. De door u ingeroepen bepalingen van het IVRK, het Internationaal Verdrag inzake Economische, Sociale en Culturele Rechten, het Europees Sociaal Handvest, het EVRM en de uitspraken van de Centrale Raad van Beroep van 24 januari 2006 en 9 oktober 2006, voor zover al rechtstreeks toepasselijk, in het kader van de Rvb geen aanspraken in het leven roepen voor kinderen die op grond van de Nederlandse vreemdelingenwet- en regelgeving geen rechtmatig verblijf hebben.

Aan het IVRK kan in casu geen recht op een Rvb-uitkering worden ontleend. Wat betreft de verwijzingen naar artikel 2, Eerste protocol EVRM en artikel 14 EVRM, voor zover al rechtstreeks toepasselijk, zijn wij van mening dat waar het de financiële opvang betreft op zakelijke en redelijke gronden onderscheid mag worden gemaakt tussen kinderen die rechtmatig in Nederland verblijven en kinderen die niet rechtmatig in Nederland verblijven.

Het COA is van mening dat met de wijziging van de Rvb van 22 december 2006 (Stort. 29 december 2006, nr. 253, pag. 13) een specifieke uitkeringstaak voor

Correspondentie uitsluitend
aan het antwoordnummer met
vermelding van de datum en
het kenmerk van deze brief

rechtmatig verblijvende minderjarige kinderen toebedeeld is. Er is geen sprake van rechtmatig verblijf in de zin van artikel 8, onder f, g of h van de Vw 2000 en daarmee wordt niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 2, lid 1, sub e van de Rvb.

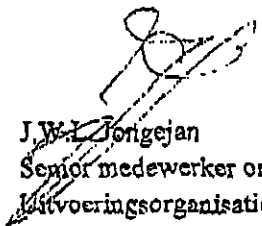
Ook wijst het COA op de meest recente uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State van 18 november 2008 (200802954/1) waarin is overwogen dat de Rvb-regeling geen bepalingen bevat die het COA een mogelijkheid bieden om hiervan af te wijken dan wel om de kring van rechthebbenden uit te breiden. Gelet hierop is er geen sprake van algemene jegens vreemdelingen op het COA rustende zorgtaken, die er toe kunnen leiden dat het COA zijn in de Rvb toevertrouwde taken uitvoert met voorbijgaan aan de daaraan gestelde begrenzing dat de desbetreffende vreemdelingen rechtmatig verblijf als bedoeld in artikel 8, onder f, g of h van de Vw 2000 hebben.

In deze uitspraak is ook overwogen dat het niet op de weg van het COA ligt om bij de aanvragen Rvb, uitvoering te geven aan de naar haar oordeel eventuele uit het IVRK voortvloeiende en op de Nederlandse staat rustende zorgplicht ten aanzien van de categorie minderjarigen, waartoe de vreemdelingen behoren. De rechtbank Amsterdam heeft zich in haar uitspraak van 24 februari 2009 (Awb 08/33491) hierbij aangesloten ook voor wat betreft eventuele zorgtaken voortvloeiend uit artikel 8 EVRM en uit, voor zover dit een ieder verbindende bepaling is, artikel 13 van het ESH.

Wat betreft de uitspraak van de Centrale Raad van Beroep van 24 januari 2006 (LJN AV0197) heeft deze er nu juist voor gezorgd dat per 1 januari 2007 rechtmatig in Nederland verblijvende kinderen onder de betreffende categorie van de Rvb-regeling vallen. De eventuele uitzonderingen op de hoofdregel naar aanleiding van de uitspraak van 9 oktober 2006 van de CRvB (LJN AY9940), zouden naar mening van het COA eventueel kunnen gelden in het kader van de WWB en niet in het kader van Rvb.

Tegen dit besluit kan beroep worden aangetekend bij de Vreemdelingenkamer van de Rechtbank te Den Haag. Het beroepsschrift dient binnen vier weken na de datum van deze brief te worden ingediend bij het Centraal Inschrijfbureau Vreemdelingenzaken, postbus 1601, 2003 BR Haarlem.

Hoogachtend,
Het bestuur van het Centraal Orgaan opvang asielzoekers,
namens deze,
de algemeen directeur,
namens deze,

J.W.L. Jongejan
Senior medewerker ondersteuning
uitvoeringsorganisatie Rvb

Ontvangen d.d.
29 JUN 2009
Centraal Inschrijfbureau
Vreemdelingenzaken
te Haarlem

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Nevenzittingsplaats Zutphen

Sector Bestuursrecht
Enkelvoudige kamer

Reg.nr.: AWB 09/23494 en 09/23492

Uitspraak in het geding tussen:

geboren op

geboren op
beiden van Marokkaanse nationaliteit,
eisers,
gemachtigde: mr. E.C. Cerezo-Weijnsfeld, advocaat te Haarlem,

en

het bestuur van het Centraal Orgaan opvang asielzoekers (COA)
verweerder,
gemachtigde: mr. N. van de Gevel.

1. Procesverloop

Bij afzonderlijke besluiten van 4 juni 2009 heeft verweerder de aanvragen van eisers van 10 maart 2009 voor een toelage op grond van de Regeling verstrekkingen bepaalde categorieën vreemdelingen (Rvb), voor de maand maart 2009 afgewezen.

Eisers hebben beroep ingesteld. Verweerder heeft de op de zaak betrekking hebbende stukken en een verweerschrift ingezonden.

Het beroep is behandeld ter zitting van 17 september 2009, waar eisers zijn verschenen bij gemachtigde mr. J. van Bennenkom, kantoorgenoot van mr. E.C. Cerezo-Weijnsfeld. Verweerder heeft zich laten vertegenwoordigen.

2. Overwegingen

2.1 De rechtbank gaat uit van de volgende feiten.

2.2 Eisers zijn in Nederland geboren en hebben een Marokkaanse moeder. In 2002 zijn zij met hun moeder naar Marokko gegaan. Eisers hebben daar drie jaar verbleven. Op

13 juni 2005 heeft de moeder van eisers een aanvraag gedaan om wedertoelating. Deze aanvraag is bij besluit van 30 juni 2006 afgewezen. Dit besluit staat in rechte vast.

Op 13 juli 2005 hebben eisers een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder de beperking "gezinshereniging bij ouder" aangevraagd. Deze aanvraag is bij besluit van 27 februari 2006 afgewezen. Het tegen dit besluit gerichte bezwaar is bij besluit van 21 juni 2007 ongegrond verklaard.

Bij besluit van 22 augustus 2008 is de aanvraag van eisers van 28 april 2008 om een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder de beperking "conform beschikking Staatssecretaris" afgewezen. Op 25 augustus 2008 hebben eisers verzocht om een voorlopige voorziening om uitzetting te voorkomen. Op dit verzoek is nog niet beslist. Het tegen het besluit van 22 augustus 2008 gerichte bezwaar is bij besluit van 5 november 2008 ongegrond verklaard. Tegen dit besluit is beroep ingesteld bij de rechtbank. Op dit beroep is thans nog niet beslist.

2.3 Ingevolge artikel 3, eerste lid, aanhef en onder a en e, van de Wet COA is het COA belast met de materiële en immateriële opvang van asielzoekers en met door de minister van Vreemdelingenzaken en Integratie (hierna: de minister) aan het COA op te dragen andere taken die samenhangen met de opvang van asielzoekers.

Ingevolge artikel 3, tweede lid, van de Wet COA kan de minister het COA taken als bedoeld in het eerste lid opdragen met betrekking tot andere categorieën vreemdelingen.

Ingevolge artikel 12 van de Wet COA kan de minister regels stellen met betrekking tot verstrekkingen aan asielzoekers en andere categorieën vreemdelingen, als bedoeld in artikel 3, tweede lid.

De Rvb strekt ter uitvoering van artikel 3, tweede lid, van de Wet COA.

Ingevolge artikel 2, eerste lid, van de Rvb is het COA belast met het voorzien in de noodzakelijke bestaansvoorwaarden voor de volgende categorieën vreemdelingen gedurende de daarbij aangegeven termijn:

(...)

e. een samen met ten minste één ouder of verzorger hier te lande verblijvende minderjarige vreemdeling, niet zijnde een vreemdeling als bedoeld in onderdeel c, die geen aanspraak heeft op verstrekkingen op grond van enig ander wettelijk voorschrift en die blijkens een schriftelijke verklaring van de Immigratie- en Naturalisatiedienst aan het COA rechtmatig verblijf heeft als bedoeld in artikel 8, onder f, g of h, van de Vw 2000, vanaf het moment dat het rechtmatig verblijf, bedoeld in artikel 8, onder f, g of h, van de Vw 2000, is verkregen tot het moment waarop dit rechtmatig verblijf is geëindigd;

(...)

Ingevolge artikel 3, tweede lid, van de Rvb houdt het voorzien in de noodzakelijk bestaansvoorwaarden voor vreemdelingen als bedoeld in artikel 2, eerste lid, aanhef en onder e, in het verstrekken van een financiële toelage.

Ingevolge artikel 8, aanhef en onder h, van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000), heeft de vreemdeling rechtmatig verblijf in afwachting van de beslissing op een bezwaarschrift of een beroepschrift terwijl bij of krachtens deze wet of op grond van een rechterlijke beslissing

uitzetting van de aanvrager achterwege dient te blijven totdat op het bezwaarschrift of het beroepschrift is beslist.

Ingevolge artikel 10, eerste lid, van de Vw 2000, voor zover thans van belang, kan de vreemdeling die geen rechtmatig verblijf heeft, geen aanspraak maken op toekenning van verstrekkingen, voorzieningen en uitkeringen bij wege van een beschikking van een bestuursorgaan.

2.4 Verweerder heeft de aanvraag van eisers afgewezen, omdat eisers niet rechtmatig in Nederland verblijven. Het tegen het besluit van 5 november 2008 ingestelde beroep en verzoek om een voorlopige voorziening hebben immers geen schorsende werking.

2.5 Eisers hebben tegen de afwijzing van de uitkering het volgende aangevoerd. Eisers hebben zich op het standpunt gesteld dat zij weliswaar formeel geen rechtmatig verblijf hebben, maar dat zij op grond van het beleid van de Staatssecretaris in afwachting van hun procedure niet Nederland uitgezet worden. Hun verblijf in Nederland wordt gedoogd. Een dergelijke situatie dient op gelijke voet te worden gesteld met rechtmatig verblijf. Eisers hebben zich voorts op het standpunt gesteld dat op de Nederlandse Staat een specifieke zorgplicht rust die voortvloeit uit de artikelen 2, 27 en 28 van het Verdrag inzake de Rechten van het Kind (IVRK), artikel 14 in samenhang met artikel 8 van het (Europese) Verdrag tot bescherming van de rechtbank van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), de artikelen 13, 17 en 31 van het Europees Sociaal Handvest (ESH) en de artikelen 11 en 12 van het Internationaal Verdrag inzake Economische, Sociale en Culturele rechten (IVESCR). Uit de totstandkoming van de Rvb blijkt volgens eisers dat deze niet op beperkte wijze moet worden toegepast. En uit de uitspraken van de Centrale Raad van Beroep (hierna: de Raad) van 24 januari 2006 (JV 2006, 116) en 22 december 2008 (LJN BG8776 en BG 8789) volgt dat de hoofdregel is dat kinderen met rechtmatig verblijf aanspraak kunnen maken op een uitkering, maar dat op deze hoofdregel uitzonderingen gemaakt kunnen worden. Zo moet per individueel geval bekeken worden of sprake is van schending van de mensenrechten. Door de weigering van de uitkering worden eisers gediscrimineerd in strijd met artikel 2 van het IVRK. Het verdrag biedt geen ruimte voor uitzonderingen op objectieve gronden. Ook discriminatie op grond van een omstandigheid die de ouder kan worden verweten is niet toegestaan. Het doel van de Rvb is het voorzien in een toereikende levensstandaard. Het recht van eisers op onderwijs als bedoeld in artikel 28 van het IVRK is in gevaar. Daarnaast moeten de rechten van het IVRK ingelezen worden in de artikelen 8 en 14 van het EVRM. De weigering van een uitkering op grond van de Rvb is volgens eisers in strijd met de positieve verplichting van de Staat om het privéleven en familieleven te bevorderen. Verwezen is onder meer naar de uitspraken van het Europese Hof voor de rechten van de Mens (EHRM) van 12 oktober 2006 inzake Mayeka en Kaniki Mitunga tegen België (JV 2007/29) en van 10 mei 2001 inzake Z and others tegen Engeland (Appl. no 29392/95). Uit deze uitspraken volgt dat de bestrijding van illegale immigratie alleen met inachtneming van de geldende verdragsnormen kan geschieden. In onderhavige gevallen wordt de positieve verplichting niet nageleefd. Eisers hebben geen middelen van bestaan en door de Staat wordt een financiële toelage geweigerd. Eisers verkeren in nood en worden aan hun lot overgelaten. Er is geen rechtvaardiging voor schending van de verplichtingen voortvloeiende uit het EVRM. Er zijn geen objectieve en redelijke gronden op grond waarvan gezegd kan worden dat sprake is van een legitiem doel en de maatregel is niet proportioneel te achten in het licht van het nagestreefde doel. De uitkomst is inhumain en in strijd met de overige verdragen zoals het ESH, IVESCR en IVRK. Primair stellen eisers dat het doel niet wordt bereikt door uitsluiting van de uitkering, nu eisers hun procedure feitelijk, op grond van vast beleid van

verweerder, in Nederland mogen afwachten. Subsidiair is geen sprake van proportionaliteit tussen de belangen van eisers en de belangen van de Staat. Voor de beoordeling hiervan moet gebruik worden gemaakt van alle relevante rechtsbronnen. Daaronder vallen ook bronnen uit niet-bindende conclusies van toezichthoudende comités op verdragen en richtlijnen of anderen niet-bindende regels van de Raad van Europa en de Verenigde Naties.

2.6 De rechtbank stelt vast dat eisers geen rechtmatig verblijf hebben als bedoeld in artikel 8, onder f, g of h, van de Vw 2000. Van een schriftelijke verklaring van de Immigratie- en Naturalisatiedienst aan het COA, als bedoeld in artikel 2, eerste lid, onder e, van de Rvb is dan ook geen sprake.

2.7 De stelling van eisers dat zij feitelijk in een situatie verkeren die gelijk gesteld kan worden met rechtmatig verblijf en dat verweerder, mede gelet daarop, gehouden is hen in aanmerking te brengen voor een toelage op grond van de Rvb, wordt door de rechtbank niet gevolgd.

2.8 De rechtbank overweegt in dit verband, onder verwijzing naar de uitspraak van de Afdeling van 18 november 2008 (JV 2009, 45), dat het COA ingevolge de Rvb is belast met het voorzien in de noodzakelijke bestaansvoorwaarden van de in artikel 2, eerste lid, vermelde categorieën vreemdelingen. Ingevolge artikel 2, eerste lid, aanhef en onder e, van de Rvb behoort tot de kring van rechthebbende de categorie minderjarige vreemdelingen die, samen met tenminste één ouder of verzorger, in afwachting van een verblijfsaanvraag, rechtmatig in Nederland verblijven. Ingevolge artikel 3, tweede lid, van de Rvb wordt met de noodzakelijke bestaansvoorwaarden voor deze categorie vreemdelingen slechts het verstrekken van een financiële toelage bedoeld. Het Rvb bevat geen bepalingen die het COA een mogelijkheid geven om hiervan af te wijken dan wel om de kring van rechthebbende uit te breiden. Hieruit volgt dat het COA ten aanzien van minderjarige vreemdelingen die geen asielzoeker zijn, uitsluitend is belast met de specifieke taak van het verstrekken van een financiële toelage aan de categorie vreemdelingen als bedoeld in artikel 2, eerste lid, aanhef en onder e, van de Rvb. Gelet op dit samenstel van wettelijke bepalingen is geen sprake van algemene jegens de vreemdelingen op het COA rustende zorgtaken, die er toe kunnen leiden dat het COA zijn in de Rvb toevertrouwde taken uitvoert met voorbijgaan aan de daaraan gestelde begrenzing dat de desbetreffende vreemdelingen rechtmatig verblijf als bedoeld in artikel 8, onder f, g of h van de Vw 2000 hebben. Dit vindt bevestiging in het bepaalde in artikel 10 van de Vw 2000. Het ligt dan ook niet op de weg van het COA, om bij de beoordeling van de aanvragen van de vreemdelingen om verstrekkingen op grond van de Rvb, uitvoering te geven aan de uit het IVRK voortvloeiende en op de Nederlandse Staat rustende zorgplicht ten aanzien van de categorie minderjarigen waartoe eisers behoren. Onder verwijzing naar de uitspraak van deze rechtbank, nevenzittingsplaats Amsterdam van 24 februari 2009 (AWB 08/33491) voegt de rechtbank daar nog aan toe dat geen aanleiding bestaat voor het oordeel dat het voorgaande anders zou zijn ten aanzien van eventuele zorgtaken voortvloeiende uit artikel 8 van het EVRM en uit artikel 13 van het ESH, voor zover dit laatste artikel al een ieder verbindende bepaling is. Evenmin bestaat, gezien voorgaande uitspraken, aanleiding om in de onderhavige zaak anders te oordelen omdat het verblijf van eisers in Nederland wordt gedoogd. Van deze omstandigheid was immers in genoemde uitspraak van de Afdeling van 11 november 2008 en de uitspraak van deze rechtbank, nevenzittingsplaats Amsterdam, van 24 februari 2009 eveneens sprake.

2.9 Voor zover eisers zich op het standpunt hebben gesteld dat de weigering om hen een

uitkering te verstrekken in strijd is met artikel 2 van het IVRK, treft dit geen doel. Verwezen wordt naar de uitspraak van de Afdeling van 12 april 2007 (JV 2007, 241). Het in deze verdragsbepaling neergelegd discriminatieverbod staat er niet aan in de weg dat, waar het de financiële opvang van kinderen betreft, op zakelijke en redelijke gronden onderscheid wordt gemaakt tussen kinderen van ouders die rechtmatig verblijf hier te lande hebben en kinderen van ouders, zoals eisers, aan wie dit recht niet toekomt.

Het beroep van eisers op artikel 27 van het IVRK kan niet slagen, nu deze bepaling geen algemeen verbindende norm is die vatbaar is voor rechtstreekse toepassing door de rechter. Het beroep van eisers op de artikelen van het IVESCR kan op die grond evenmin slagen.

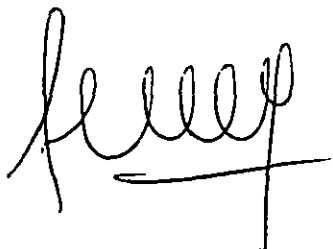
2.10 Gezien het voorgaande is het beroep van eisers ongegrond. Er is geen aanleiding voor een veroordeling in de proceskosten.

3. Beslissing

De rechtbank:

- verklaart de beroepen ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. L.J.P. Lambooj. De beslissing is in tegenwoordigheid van de griffier in het openbaar uitgesproken op 28 oktober 2009.

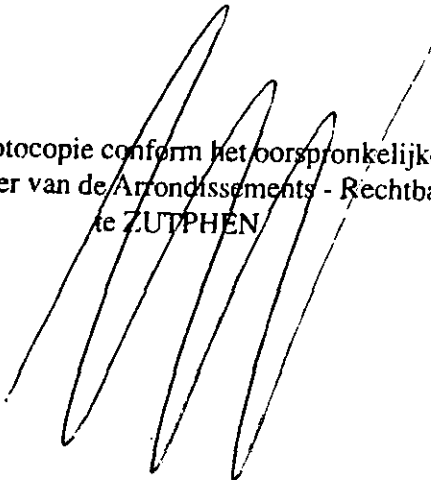

Rechtsmiddel

Tegen deze uitspraak kan binnen vier weken na de dag van verzending hoger beroep worden ingesteld bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, onder vermelding van "Hoger beroep vreemdelingenzaken", postbus 16113, 2500 BC Den Haag.

Afschrift verzonden op: **28 OKT. 2009**

Voor fotocopie conform het oorspronkelijke
De Griffier van de Arrondissements - Rechtbank
te ZUTPHEN

Fischer
Advocaten

specialisatie
sociale zekerheid
jeugdrecht

1

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
27 NOV 2009	
ZAKENNR.	09100
AD.	VI
BEHANDELD: DD:	PAR:

fax ontv. 25/11

ig

Raad van State
Afdeling bestuursrechtspraak
Hoger beroep vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC 's-Gravenhage

Fax: 070 - 365 13 80

Haarlem, 25 november 2009

BETREFT: Hoger Beroep

Ons dossier: 8523 JB
/ Centraal Orgaan Opvang Asielzoekers
Uw kenmerk:

Edelachtbare Vrouwe, Heer,

Namens _____, geboren _____ te _____ en _____
geboren op _____ te _____, beiden van de Marokkaanse
nationaliteit en wonende te (_____)
teken ik, daartoe door appellanten tot het instellen van dit hoger beroep
bepaaldelijk gevolmachtigd, hoger beroep aan tegen de uitspraak van 28 oktober
2009, Awb 09/234994 en Awb 09/23492 van de Enkelvoudige Kamer, sector
Bestuursrecht, van de Rechtbank Den Haag, nevenzittingsplaats Zutphen (bijlage
1).

Appellanten kiezen terzake van dit hoger beroep domicilie ten kantore van Fischer
Advocaten, te (2011 AZ) Haarlem, Harmensjansweg 15.

Gemachtigde verzoek het ten deze verschuldigde griffierecht te zijner laste te
brengen.

Appellanten verzoeken al hetgeen door of namens hem in eerdere aanleg naar
voren is gebracht als hier herhaald en ingelast te beschouwen.

De feiten.

De moeder van de kinderen _____ is mevrouw _____ geboren op _____
te _____ in Marokko.

secretariaat en
juridische ondersteuning:
s. azouagh
j. kervel
m. rümke
s. tepeyurt

advocaten:
van bennekom
c. cerezo-weijnsfeld
g. fischer
klaas
h. kruseman
m. de roo

Harmensjansweg 15
2011 AZ Haarlem
tel. (023) 542 66 88
fax (023) 542 66 90
www.fischeradvocaten.nl
e-mail: fischer@balienet.nl
Rechtspraak Dordengelden
01136.22.457

Op 29 mei 1993 treedt in het huwelijk met geboren op
in Marokko.

Op 1 september 1992 wordt door echtgenoot meegenomen naar
Nederland. Omdat dit illegaal gebeurd, beschikt niet over officiële stukken
die haar bestaan bewijzen.

..... verblijft rechteloos in Nederland, opgesloten door haar echtgenoot in huis
en mag zelfs niet op het balkon komen. Op straat moet een burka dragen.

Op bevalt van zoon te
Dit beweegt echtgenoot ertoe een verblijfsvergunning aan te vragen op 26 juni
1995 voor verblijf bij Nederlandse echtgenoot.

Op 6 oktober 1995 wordt mevrouw in het bezit gesteld van een
verblijfsvergunning ingaand 6 oktober 1995 en geldig tot 4 juni 1996.

Op 31 juli 1996 wordt verzocht om verlenging. Op 1 augustus 1996 wordt aan
mevrouw een verblijfsvergunning geldig tot 4 juni 1997 toegekend.

Op 9 juli 1997 wordt ten behoeve van mevrouw een aanvraag ingediend
voor verlening. Met ingang van 14 juli 1997 wordt aan mevrouw een
verblijfsvergunning geldig tot 4 juni 1998 toegekend.

Op 26 maart 1998 wordt een aanvraag voor verlenging ingediend. Met ingang
van 27 maart 1998 wordt een verblijfsvergunning geldig tot 4 juni 1999
toegekend.

Op 16 april 1998 wordt geboren te

Vanaf 11 februari 1999 gaat naar de Amsterdamse basisschool
vanaf 8 december 1999 zit hij op de en school tot 10 april
2000.

Op 16 maart 1999 wordt verlenging verblijfsvergunning gevraagd. Met ingang
van 18 maart 1999 wordt een verblijfsvergunning geldig tot 4 juni 2000
toegekend.

Op 6 april 2000 wordt verlening gevraagd. Met ingang van 28 april 2000 wordt
een verblijfsvergunning geldig tot 4 juni 2001 toegekend.

Op 8 mei 2001 wordt wederom gevraagd om verlenging verblijfsvergunning. Er
wordt op onbekende datum een verblijfsvergunning toegekend geldig tot 7 juni
2004.

Navraag bij de IND-informatielijn op 8 juni 2009 wijst uit dat op 20 september 2002 de procedure 'wordt afgesloten'. Niet vast staat dat er een besluit tot intrekking in werking is getreden conform art.3:41 Awb.

Op onbekende datum wordt aan zoon _____ geboren op _____ te _____ een verblijfsvergunning geldig tot 11 mei 2007 toegekend. Dit besluit is niet ingetrokken.

Op onbekende datum wordt aan dochter _____ geboren op _____ te _____ een verblijfsvergunning geldig tot 16 april 2010 toegekend. Dit besluit is niet ingetrokken.

In oktober 2002 neemt de heer des huizes _____ zoon _____ dochter _____ en echtgenote _____ mee 'op vakantie' naar Marokko en daar wordt duidelijk dat zij van de vader resp. echtgenoot niet meer terug mogen naar Nederland.

Op 5 april 2005 slaagt moeder mevrouw _____ erin met haar kinderen zoon _____ dochter _____ terug te keren naar Nederland op basis van een visum. Mevrouw heeft hemel en aarde bewogen om te ontsnappen aan haar opsluiting en tirannieke echtgenoot _____.

Vanaf 14 april 2005 gaan _____ en _____ naar de openbare basis school in _____.

Op 7 mei 2005 wordt _____ toegelaten op de _____ school in Amsterdam blijkens verklaring van _____ van 26 mei 2009.

Dit lukte omdat _____ een tweede vrouw had gehuwd zonder de eerste echtgenote mevrouw _____ haar toestemming hebben (gevraagd), hetgeen in strijd met het gemoderniseerde Marokkaanse familierecht. In ruil voor toestemming tweede huwelijk én afstand recht op alimentatie en deel boedel stond _____ toe date en visum mocht worden aangevraagd.

Op 13 juni 2005 wordt een aanvraag tot wedertoelating gedaan.

De aanvraag om wedertoelating wordt afgewezen bij besluit van 30 juni 2006, omdat er meer dan 1 jaar is verstreken tussen het vertrek en de terugkeer. Er wordt geen achtgeslagen op het feit dat betrokkenen slachtoffer zijn van huiselijk geweld en in Marokko gevangen zaten in de greep van een tirannieke vader en echtgenoot.

Op 13 juli 2005 wordt voor _____ en _____ gevraagd om een verblijfsvergunning met als doel gezinshereniging bij ouder mevrouw _____.

Op 15 september 2005 wordt _____ toegelaten tot de _____ school in _____

Op 27 februari 2006 wordt de aanvraag van 13 juli 2005 afgewezen, op 21 juni 2007 het bezwaar ongegrond verklaard. Onbekend is of hiertegen beroep is ingesteld. Uit voornoemde uitspraak van de Rechtbank Zutphen blijkt daar niet van.

Vanaf 8 januari 2007 is _____ toegelaten tot de _____ school en doorloopt daar de groepen 4, 5 en 6.

Het bezwaarschrift van 28 juli 2006 wordt op 25 juni 2007 ongegrond verklaard, als ook het beroep hiertegen bij uitspraak van de Enkelvoudige Kamer van Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Zutphen, Awb 07/28692, van 11 maart 2008.

De burgemeester van Amsterdam verklaart met de aantekening uitmuntend! dat _____ op 14 juni 2007 met goed gevolg het theoretisch verkeersexamen heeft afgelegd.

Op 15 april 2008 wordt _____ in het bezit gesteld van het zwemdiploma A.

Op 22 april 2008 wordt verzocht om afgifte van een beschikking conform besluit Staatsecretaris. Op 22 augustus 2008 wordt de aanvraag afgifte verblijfsvergunning conform beschikking Staatssecretaris afgewezen.

Op 25 augustus 2008 is bezwaar gemaakt en verzocht om bij wijze van voorlopige voorziening te bepalen dat uitzetting achterwege dient te worden gelaten. Aan een tijdig verzoek kent de IND naar vaste gedragslijn schorsende werking toe.

_____ wordt voor het schooljaar 2008/2009 toegelaten op het Hervormd Lyceum West tot de HAVO brugklas.

Bij besluit van 5 november 2008 is het bezwaar ongegrond verklaard, waarna op 19 november 2008 beroep wordt ingesteld en wijziging petitum wordt verzocht.

Op 10 maart 2009 wordt verzocht aan _____ en _____ verstrekkingen op grond van de Regeling vertrekkingen bepaalde categorieën vreemdelingen (Rvb) toe te kennen.

Bij voornemen van 9 april 2009 wordt door het Centraal Orgaan opvang asielzoekers (COA) te kennen gegeven dat de aanvragen zullen worden afgewezen, waartegen op 28 april 2009 een zienswijze wordt ingebracht.

Bij besluiten van 4 juni 2009 worden de aanvragen Rvb afgewezen en het beroep op internationale op de Staat rustende verplichtingen afgewezen, die nopen zorg te dragen voor kinderen die onder de jurisdictie van de Staat vallen, verworpen.

Op 10 juni 2009 vindt behandeling van het beroep en het verzoek om een voorlopige voorziening terzake de weigering verblijfsvergunning bij Rechtbank Den Haag, nevenzittingsplaats Arnhem plaats.

Saifedinne wordt voor het schooljaar 2009/2010 op het Hervormd Lyceum West bevorderd tot HAVO 2.

Op 4 september 2009 dient het COA een verweerschrift in, op 10 juni behandelt de Enkelvoudige Kamer, sector Bestuursrecht, van de Rechtbank Den Haag, nevenzittingsplaats Zutphen, het beroep en doet op 28 oktober 2009 uitspraak.

Het geschil.

In de bestreden uitspraak oordeelt de rechtbank dat het niet op de weg ligt van het COA om 'uitvoering te geven aan de uit het IVRK voortvloeiende en op de Nederlandse Staat rustende zorgplicht ten aanzien van categorieën waartoe eisers behoren', noch 'dat het vorenstaande anders zou zijn ten aanzien van eventuele zorgtaken voortvloeiende uit artikel 8 van het EVRM en uit artikel 13 van het ESH, voor zover dit artikel al een ieder verbindende bepaling is'.

Appellanten zijn minderjarige kinderen, die als kwetsbare groep beschermingen dienen te krijgen, ingevolge op de Staat rustende internationale verplichtingen en niet op grond van hun status mogen worden uitgesloten van de zorgplicht die op de Staat rust.

In het belang van de rechtseenheid, rechtsontwikkeling en de rechtsbescherming in algemene zin behoeven de navolgende grieven beantwoording.

Grief I.

In rechtsoverweging 2.8 stelt de rechtbank dat het niet op de weg ligt van het COA om 'uitvoering te geven aan de uit het IVRK voortvloeiende en op de Nederlandse Staat rustende zorgplicht ten aanzien van categorieën waartoe eisers behoren', noch 'dat het vorenstaande anders zou zijn ten aanzien van eventuele zorgtaken voortvloeiende uit artikel 8 van het EVRM en uit artikel 13 van het ESH, voor zover dit artikel al een ieder verbindende bepaling is'.

De rechtbank oordeelt hier dat 1) er voor de COA geen taak is weggelegd,

2) hoewel sprake is van een uit het IVRK voortvloeiende en op de Staat rustende zorgplicht voor categorieën waartoe eisers behoren en eventuele zorgtaken voortvloeiende uit artikel 8 EVRM en artikel 13 ESH in dit kader niet van betekenis zijn.

Appellanten bestrijden dat het COA geen taak toekomt en dat de internationale op de Staat rustende verplichtingen geen betekenis hebben in hun geval.

1. Taak van het COA.

Het COA is belast met het geven van verstrekkingen aan asielzoekers en andere categorieën vreemdelingen, zoals blijkt uit artikel 2 eerste lid aanhef en sub e Rvb

‘een samen met ten minste één ouder of verzorger hier te lande verblijvende minderjarige vreemdeling’.

Appellanten behoren tot de categorie ‘samen met één ouder hier te lande verblijvende minderjarige vreemdeling’.

Dat de Rvb appellanten uitsluit van het recht op opvang berust op het niet voldoen aan de nadere eis van bewijs van rechtmatig verblijf.

Aangezien de Staat de COA belast met de verstrekking aan genoemde categorie minderjarige vreemdelingen, is de gevolgtrekking van de rechtbank niet begrijpelijk en niet voldoende gemotiveerd.

Omdat de Staat het COA te belasten met verstrekkingen aan vreemdelingen staat niet ter discussie of een ander orgaan het juiste staatsloket biedt. Het COA heeft terecht niet doorverwezen naar een ander orgaan.

Appellanten hebben ‘geen aanspraak op verstrekkingen op grond van enig ander wettelijke voorschrift’, zodat aan deze voorwaarde van artikel 2 eerste lid aanhef en sub e Rvb is voldaan.

Gelet op het voorgaande is het COA, als orgaan door de Staat belast met de zorg voor dergelijke categorieën vreemdelingen, de aangewezen instantie is om een verstrekking te vragen.

2. Op de staatrustende internationale verplichtingen.

Er zijn grenzen, maar ook aan de bevoegdheid van de Staat om een migratiebeleid te voeren en mensen uit te sluiten.

Het Hof herhaalt in zaak Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga, EHRM 12 10 2006, in r.o. 81, dat een Staat bij het voeren van een migratiebeleid gebonden is

aan alle andere op haar rustende internationale verplichtingen, waaronder die plichten die volgen uit het VN-Verdrag inzake de Rechten van het Kind (VRK):

81. The Convention does not guarantee, as such, any right for an alien to enter or stay on the territory of the State of which he or she is not a national (see *Moustaquim v. Belgium*, judgment of 18 February 1991, Series A no. 193, p. 19, § 43, and *Beldjoudi v. France*, judgment of 26 March 1992, Series A no. 234-A, p. 27, § 74). Furthermore, the Contracting States are under a duty to maintain public order, in particular by exercising their right, as a matter of well-established international law, to control the entry and residence of aliens. In this connection, detention in centres used for aliens awaiting deportation will be acceptable only where it is intended to enable the States to combat illegal immigration while at the same time complying with their international obligations, including those arising under the Convention for the Rights of the Child signed in New York in 1989 (and by Belgium in 1991). Furthermore, the States' interest in foiling attempts to circumvent immigration rules must not deprive aliens of the protection afforded by these conventions or deprive foreign minors, especially if unaccompanied, of the protection their status warrants. The protection of fundamental rights and the constraints imposed by a State's immigration policy must therefore be reconciled.”.

Het Hof maakt hier zonneklaar dat de grens aan een migratiebeleid gelegen is in het niet voldoen aan andere op de Staat rustende internationale verplichtingen.

Het Hof noemt in de zaak _____ EHRM 12 10 2006, onder het kopje III. RELEVANT INTERNATIONAL LAW AND PRACTICE, als eerste betekenisgevende internationale bepaling artikel 3 VRK:

1. Convention on the Rights of the Child of 20 November 1989, ratified by Belgium by a law of 25 November 1991

Article 3

“1. In all actions concerning children, whether undertaken by public or private social welfare institutions, courts of law, administrative authorities or legislative bodies, the best interests of the child shall be a primary consideration.

2. States Parties undertake to ensure the child such protection and care as is necessary for his or her well-being, taking into account the rights and duties of his or her parents, legal guardians, or other individuals legally responsible for him or her, and, to this end, shall take all appropriate legislative and administrative measures.

3. States Parties shall ensure that the institutions, services and facilities responsible for the care or protection of children shall conform with the standards established by competent authorities, particularly in the areas of safety, health, in the number and suitability of their staff, as well as competent supervision..”

Het VRK concretiseert het belang van het kind heel erg duidelijk en geeft een direct toepasbare norm in artikel 27 VRK:

Article 27

1. States Parties recognize the right of every child to a standard of living adequate for the child's physical, mental, spiritual, moral and social development.
2. The parent(s) or others responsible for the child have the primary responsibility to secure, within their abilities and financial capacities, the conditions of living necessary for the child's development.
3. States Parties, in accordance with national conditions and within their means, shall take appropriate measures to assist parents and others responsible for the child to implement this right and shall in case of need provide material assistance and support programmes, particularly with regard to nutrition, clothing and housing.
4. States Parties shall take all appropriate measures to secure the recovery of maintenance for the child from the parents or other persons having financial responsibility for the child, both within the State Party and from abroad. In particular, where the person having financial responsibility for the child lives in a State different from that of the child, States Parties shall promote the accession to international agreements or the conclusion of such agreements, as well as the making of other appropriate arrangements.

Het belang van het kind is blijkens rechtspraak van het EHRM, zoals de uitspraak en , een internationale norm waaraan de Staat is gebonden en waaraan dient te worden getoetst.

Artikel 3 VRK heeft een zelfstandige betekenis en stelt het belang van het kind apart: het gaat vóór op alle andere wegingsfactoren, omdat kinderen als extra kwetsbare groep extra bescherming genieten.

Het is een feit van algemene bekendheid dat het in het belang van het kind is om te leven in een veilige, beschermde omgeving. Appellanten hebben dat recht.

Elk kind heeft recht op eten, kleren en een dak boven zijn hoofd, en toegang tot gezondheidszorg en scholing. De Staat moet daarin voorzien.

De Staat kan niet zeggen 'elk kind' betekent 'ieder kind, behalve een kind dat wél verblijf maar geen vergunning heeft', omdat de Staat daarmee door de ondergrens zakt van de plicht de menselijke waardigheid te garanderen.

Appellanten zijn in Nederland, zijn hier geboren, spreken van kindsbeen af Nederlands, zijn ingeburgerd en voelen zich hier geborgen en mogen en gaan hier naar school.

Appellanten zijn kinderen en krijgen van de Staat geen eten, kleding of huisvesting. Appellanten krijgen van de Staat enkel een koude uitsluiting.

Dit is evident in strijd met het belang van het kind. Appellanten hebben recht op de minimale standaard die nodig is voor het behoud van de menselijke waardigheid.

Het is menonwaardig en vernederend dat appellanten gedwongen zijn van de bedeling te leven.

Het is niet meer dan humaan om elk kind eten, kleding, onderdak, eten en gezondheidszorg te bieden en vanzelfsprekend zorg te dragen voor de ontwikkeling van het kind door het naar school te laten gaan.

Appellanten beroepen zich op artikel 27 VRK in samenhang met artikel 3 VRK.

Appellanten hebben een aanvraag ingediend opdat voor hen een levensstandaard wordt gehaald die een adequate ontwikkeling van het kind op fysiek, mentaal, geestelijk, moreel en sociaal gebied mogelijk maakt.

Appellanten hebben recht op voeding, kleding en huisvesting, zonder welke hun bestaan niet langer voldoet aan de humane minimum voorwaarden.

De beslissing van het Europees Comité voor Sociale Rechten, FIDH tegen Frankrijk , van 8 september 2004, 12/2003, kan hier niet zonder betekenis blijven.

Het Europees Comité voor Sociale Rechten, FIDH tegen Frankrijk, § 27 wijst er op dat in geval van verdragsbepalingen over mensenrechten we te maken hebben met 'a living instrument'.

Een internationale verplichting mag geen dode letter blijven, de Staat moet actief handelen om het recht werkelijkheid te laten worden.

In de beslissing van het Europees Comité voor Sociale Rechten, *FIDH tegen Frankrijk* , van 8 september 2004, nr. 12/2003, geeft het Comité aan dat het Europees Sociaal Handvest complementair is aan het EVRM voortkomt uit het beginsel van menselijke waardigheid, het zelfbeschikkingsrecht, de gelijkheid en het beginsel van solidariteit en andere algemeen geaccepteerde normen die ten grondslag liggen aan het EVRM:

27. The Charter was envisaged as a human rights instrument to complement the European Convention on Human Rights. It is a living instrument dedicated to certain values which inspired it : dignity, autonomy, equality and solidarity. The rights guaranteed are not ends in themselves but they complete the rights enshrined in the European Convention of Human Rights.

28. Indeed, according to the Vienna Declaration of 1993, all human rights are “universal, indivisible and interdependent and interrelated” (para. 5). The Committee is therefore mindful of the complex interaction between both sets of rights.

29. Thus, the Charter must be interpreted so as to give life and meaning to fundamental social rights. It follows inter alia that restrictions on rights are to be read restrictively, i. e. understood in such a manner as to preserve intact the essence of the right and to achieve the overall purpose of the Charter.

Op basis hiervan heeft Defence for Children International over het gebrek aan opvang tegen de Nederlandse Staat een klacht ingediend, met kenmerk nr. 47/2008. In deze klacht wordt betoogd dat het in strijd is met het een aantal bepalingen uit het ESH om kinderen zonder enig verblijfsrecht geen opvang te beiden. Wonen, zo betoogt DCI in deze klacht, is een voorwaarde voor alle andere mensenrechten. DCI verbindt de plicht tot het verstrekken van medische zorg (12/2003) aan de verplichting ‘shelter’ - een dak boven het hoofd - te geven.

De DCI klacht steunt zwaar op hetgeen in het kinderrechtenverdrag is genoemd en de klagers stellen dat dit kinderrechtenverdrag in artikel 17 ESH gelezen kan worden.

Artikel 13 Europees Sociaal Handvest dient gelet op het oordeel van het Europees Comité voor Sociale Rechten in de beslissing FIDH tegen Frankrijk daadwerkelijke betekenis te hebben.

Artikel 13 ESH is de verdragsbepaling met een heldere en direct toepasbare norm:

Article 13 – The right to social and medical assistance

With a view to ensuring the effective exercise of the right to social and medical assistance, the Contracting Parties undertake:

1. to ensure that any person who is without adequate resources and who is unable to secure such resources either by his own efforts or from other sources, in particular by benefits under a social security scheme, be granted adequate assistance, and, in case of sickness, the care necessitated by his condition;
2. to ensure that persons receiving such assistance shall not, for that reason, suffer from a diminution of their political or social rights;
3. to provide that everyone may receive by appropriate public or private services such advice and personal help as may be required to prevent, to remove, or to alleviate personal or family want;

with their obligations under the European
4. to apply the provisions referred to in paragraphs 1, 2 and 3 of this
article on an equal footing with their nationals to nationals of
other Contracting Parties lawfully within their territories, in
accordance Convention on Social and Medical Assistance, signed at Paris on
11th December 1953.

Artikel 17 Europees Sociaal Handvest mag gelet op het oordeel van het Europees
Comité voor Sociale Rechten in de beslissing FIDH tegen Frankrijk geen dode
letter zijn. Artikel 17 ESH luidt:

*Article 17 – The right of mothers and children to social and
economic protection*

With a view to ensuring the effective exercise of the right of mothers
and children to social and economic protection, the Contracting
Parties will take all appropriate and necessary measures to that end,
including the establishment or maintenance of appropriate institutions
or services.

Appellanten hebben verzocht om toekenning van Rvb, waarmee hen tevens een
ziekttekostenverzekering toekomt. Een ziektekostenverzekering is een wettelijke
voorwaarde voor toegang tot medische zorg.

Appellanten krijgen geen Rvb en hebben geen toegang tot medische zorg.

Appellanten komen hooguit in aanmerking voor noodhulp in het geval van een
medische noodsituatie. Een rotte kies valt daar niet onder.

Het is slecht studeren met kiespijn. Niet goed kunnen kauwen betekent niet goed
kunnen eten en geen adequate spijsvertering. Geen goede voeding betekent geen
goede gezondheid.

Appellanten ontberen de garantie van een menswaardig bestaan en krijgen geen
toegang tot de minimale voorwaarden van een menswaardig bestaan.

Het niet verstrekken van Rvb is in strijd met de ingevolge artikel 17 ESH op de
Staat rustende internationale verplichting.

Appellanten beroepen zich op artikel 17 ESH in samenhang met artikel 8 EVRM
en artikel 3 EVRM.

Ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens hamert erop dat het EVRM
geen dode letter mag zijn, aangezien het betreft 'a living instrument'.

Het EHRM heeft reeds in 2002 in de zaak Goodwin tegen het Verenigd Koninkrijk dit algemene uitgangspunt uiteengezet:

2. While the Court is not formally bound to follow its previous judgments, it is in the interests of legal certainty, foreseeability and equality before the law that it should not depart, without good reason, from precedents laid down in previous cases (see, for example, *Chapman v. the United Kingdom* [GC], no. 27238/95, ECHR 2001-I, § 70). However, since the Convention is first and foremost a system for the protection of human rights, the Court must have regard to the changing conditions within the respondent State and within Contracting States generally and respond, for example, to any evolving convergence as to the standards to be achieved (see, amongst other authorities, the Cossey judgment, p. 14, § 35, and *Stafford v. the United Kingdom* [GC], no. 46295/99, judgment of 28 May 2002, to be published in ECHR 2002-, §§ 67-68). It is of crucial importance that the Convention is interpreted and applied in a manner which renders its rights practical and effective, not theoretical and illusory. A failure by the Court to maintain a dynamic and evolutive approach would indeed risk rendering it a bar to reform or improvement (see the above-cited *Stafford v. the United Kingdom* judgment, § 68). In the present context the Court has, on several occasions since 1986, signalled its consciousness of the serious problems facing transsexuals and stressed the importance of keeping the need for appropriate legal measures in this area under review (see the Rees judgment, § 47; the Cossey judgment, § 42; the Sheffield and Horsham judgment, § 60).

De kern van het EVRM is het bieden van bescherming tegen schending van mensenrechten. De in het EVRM geformuleerde rechten mogen niet illusoir blijven.

Op de Staat rust daarom de verplichting verdragsrechten te faciliteren en te doen realiseren door actief te handelen en de rechthebbende te daadwerkelijk te helpen. Het gesloten houden van het Staatsloket is geen optie, er is een positieve verplichting.

De positieve verplichting weegt zwaarder daar waar het gaat om kinderen en andere kwetsbare groepen.

De positieve verplichting die op de Staat rust vloeit ook voort uit de uitspraken van het EHRM inzake *Saviny v. Ukraine* (18 december 2008, Appl. no. 39948/06, r.o. 50-52), *Moser v. Austria* (21 september 2006, Appl. no. 12643/02, r.o. 68-70), *Havelka et autres c République Tchèque* (EHRM 21 juni 2007, Appl. no. 23499/06) en *Wallová et Walla c. République tchèque*, EHRM 26 oktober 2006, Appl. no. 23848/04).

Niet voorbijgegaan kan worden aan het feit dat artikel 8 EVRM ziet op bescherming van het privéleven:

Article 8 of the Convention, the relevant part of which provides as follows:

“1. Everyone has the right to respect for his private ... life...

2. There shall be no interference by a public authority with the exercise of this right except such as is in accordance with the law and is necessary in a democratic society in the interests of national security, public safety or the economic well-being of the country, for the prevention of disorder or crime, for the protection of health or morals, or for the protection of the rights and freedoms of others.”

Het begrip privéleven leent zich niet voor een uitputtende definitie.

De Staat geeft zich hier rekenschap van blijkens de erkenning van het belang van toetsing aan artikel 8 EVRM door de Staatssecretaris voor Vreemdelingenzaken in de brief van 28 juni 2007 aan de Voorzitter van de Tweede Kamer der Staten-Generaal:

‘Het begrip privéleven is door het EHRM¹ ruim gedefinieerd:

«Privéleven is een ruim begrip en leent zich niet voor een uitputtende definitie.

Het Hof heeft inmiddels bepaald dat elementen als vereenzelviging met een bepaald geslacht (gender identification), naam, seksuele oriëntatie en seksueel leven belangrijke elementen zijn van de persoonlijke sfeer die door artikel 8 EVRM beschermd worden.

Geestelijke gezondheid moet ook gezien worden als een essentieel deel van privéleven in het kader van het aspect morele integriteit.

Artikel 8 EVRM beschermt het recht op een identiteit, persoonlijke ontwikkeling en het recht om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met andere mensen en de buitenwereld.

Het behoud van een geestelijke stabiliteit is in deze context een onontbeerlijke voorwaarde om het recht op respect voor het privéleven effectief te genieten».’

¹ Zie EHRM Bensaïd, 6 mei 2001, 44599/98.

Tweede Kamer der Staten-Generaal 2 Vergaderjaar 2006–2007 KST108715

Appellanten verblijven in Nederland en genieten hier bescherming van hun privéleven.

Appellanten hebben het recht op persoonlijke ontwikkeling en het recht relaties aan te gaan en te ontwikkelen met andere mensen en de buitenwereld.

Dit kan een kind niet als het niet beschikt over eten, kleding of een onderdak. Het weigeren van de verstrekkingen is in strijd met artikel 8 EVRM.

Maar als de Staat kinderen geen eten, kleding of onderdak biedt, zakt de Staat door de ondergrens die het EVRM in artikel 3 EVRM aangeeft: de plicht af te zien van inhumane en vernederende behandelingen.

Artikel 3 EVRM staat niet toe dat een Staat onder deze grens zakt:

Article 3 of the Convention, provides as follows:

“No one shall be subjected to torture or to inhuman or degrading treatment or punishment.”.

Het Europese Hof geoordeeld dat kwetsbare gezinnen en kinderen effectief beschermd moeten worden. Dit blijkt onder meer uit de uitspraak inzake *Z. and others v. the United Kingdom*:

”The Court reiterates that Article 3 enshrines one of the most fundamental values of democratic society. It prohibits in absolute terms torture or inhuman or degrading treatment or punishment. The obligation on High Contracting Parties under Article 1 of the Convention to secure to everyone within their jurisdiction the rights and freedoms defined in the Convention, taken in conjunction with Article 3, requires States to take measures designed to ensure that individuals within their jurisdiction are not subjected to torture or inhuman or degrading treatment, including such ill-treatment administered by private individuals (see *A. v. the United Kingdom*, judgment of 23 September 1998, *Reports of Judgments and Decisions* 1998-VI, p. 2699, § 22). These measures should provide effective protection, in particular, of children and other vulnerable persons and include reasonable steps to prevent ill-treatment of which the authorities had or ought to have had knowledge (see, *mutatis mutandis*, *Osman v. the United Kingdom*, judgment of 28 October 1998, *Reports* 1998-VIII, pp. 3159-60, § 116).” (EHRM 10 mei 2001, Appl no. 29392/95)

De Staat moet bij de vraag of artikel 3 EVRM in een voorkomend geval zich rekenschap geven van het feit dat het EVRM is ‘a living instrument’.

De Staat dient ingevolge artikel 3 EVRM te garanderen dat er geen sprake is van een onmenselijke of vernederende behandeling. Artikel 3 EVRM raakt het hart van de Conventie van Rome en de fundamentele waarden van een democratische samenleving die het EVRM waarborgt.

Het Hof oordeelt over artikel 3 EVRM in zaak
EHRM 12 10 2006 als volgt:

en

3. Article 3 makes no provision for exceptions. This absolute prohibition of torture and of inhuman or degrading treatment or punishment under the terms

of the Convention shows that Article 3 enshrines one of the fundamental values of the democratic societies making up the Council of Europe (*Soering v. the United Kingdom*, judgment of 7 July 1989, Series A no. 161, § 78).

In order to fall within the scope of Article 3, the ill-treatment must attain a minimum level of severity, the assessment of which depends on all the circumstances of the case, such as the duration of the treatment, its physical or mental effects and, in some cases, the sex, age and state of health of the victim (see, among other authorities, *Raninen v. Finland*, judgment of 16 December 1997, *Reports of Judgments and Decisions*, 1997-VIII, § 55).

In order to carry out this assessment, regard must be had to “the fact that the Convention is a 'living instrument which must be interpreted in the light of present-day conditions' [and] that the increasingly high standard being required in the area of the protection of human rights and fundamental liberties correspondingly and inevitably requires greater firmness in assessing breaches of the fundamental values of democratic societies” (*mutatis mutandis*, *Selmouni v. France*, judgment of 28 July 1999 [GC], § 101, *Reports* 1999-V).

Het Hof gebruikt hier één en dezelfde maatstaf als het Europees Comité voor Sociale Rechten in de zaak FIDH tegen Frankrijk, zoals boven weergegeven.

Het Hof constateert vervolgens in en uitdrukkelijk dat in het geval van kinderen en andere kwetsbare groepen de noodzaak daadwerkelijke hulp te bieden des te meer prangend is :

4. It reiterates that the obligation on High Contracting Parties under Article 1 of the Convention to secure to everyone within their jurisdiction the rights and freedoms defined in the Convention, taken in conjunction with Article 3, requires States to take measures designed to ensure that individuals within their jurisdiction are not subjected to torture or inhuman or degrading treatment, including such ill-treatment administered by private individuals (see, *mutatis mutandis*, *Z and Others v. the United Kingdom*, judgment of 10 May 2001 [GC], ECHR 2001-V § 73; and *A. v. the United Kingdom*, judgment of 23 September 1998, *Reports* 1998-VI, p. 2699, § 22). Steps should be taken to enable effective protection to be provided, particularly to children and other vulnerable members of society, and should include reasonable measures to prevent ill-treatment of which the authorities have or ought to have knowledge (see *Osman v. the United Kingdom*, judgment of 28 October 1998, *Reports* 1998-VIII, pp. 3159-3160, § 116).

Het Europees Comité voor Sociale Rechten stelt in de zaak FIDH tegen Frankrijk, § 27, vast dat het EVRM voortkomt uit het beginsel van menselijke waardigheid, het zelfbeschikkingsrecht, de gelijkheid en het beginsel van solidariteit en andere algemeen geaccepteerde normen.

Het Europees Comité voor Sociale Rechten stelt in de zaak FIDH tegen Frankrijk vast dat artikel 17 ESH is geschonden omdat de menselijke waardigheid niet is gewaarborgd:

36. Article 17 of the Revised Charter is further directly inspired by the United Nations Convention on the Rights of the Child. It protects in a general manner the right of children and young persons, including unaccompanied minors, to care and assistance. Yet, the Committee notes that

- a) medical assistance to the above target group in France is limited to situations that involve an immediate threat to life;
- b) children of illegal immigrants are only admitted to the medical assistance scheme after a certain time.

37. For these reasons, the Committee considers that the situation is not in conformity with Article 17.

Appellanten menen naar analogie dat dezelfde redenering geldt bij de beoordeling van de vraag of de Staat artikel 3 EVRM in acht heeft genomen.

Als appellanten verstoken zijn van verstrekkingen is de menselijke waardigheid in het geding. Een Staat die kinderen niet de minimale standaard biedt van een menswaardig bestaan door kinderen eten, kleding en onderdak te onthouden zakt door de ondergrens van artikel 3 EVRM.

Appellanten menen dat het oordeel van de rechtbank in rechtsoverweging 2.8 maakt dat de aangevallen uitspraak niet in stand kan blijven.

Appellanten wijzen erop dat de motivering in rechtsoverweging 2.8 geen blijk geeft van een juiste rechtsopvatting en miskent dat de rechtspraak van het Europees Comité voor Sociale Rechten en van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens geen draagvlak biedt voor het in limbo laten van appellanten. De rechtbank ziet geen aanleiding voor een oordeel dat artikel 13 ESH betekent dat het COA voorbij moet gaan aan de nationale regeling.

De rechtbank miskent dat het COA op basis van artikel 17 ESH jo artikel 13 ESH gelezen het fundamentele beginsel van de menselijke waardigheid en in samenhang met artikel 27 VRK jo artikel 3 VRK reeds gehouden is aan appellanten verstrekkingen te geven.

Door appellanten geen verstrekkingen te bieden handelt de Staat in strijd met aan artikel 3 EVRM, omdat het niet bieden van een mogelijkheid een menswaardig bestaan te lijden de mogelijkheid respectievelijk 8 EVRM.

De onverenigbaarheid van de Rvb met voornoemde verdragsbepalingen maakt dat aan de in artikel 2 eerste lid aanhef en sub e Rvb genoemde voorwaarde van bewijs van rechtmatig verblijf wegens strijd met de op de Staat rustende internationale verplichtingen buiten toepassing dient te worden gelaten.

Het COA dient de verstrekkingen te verlenen aan appellanten, die behoren tot de categorieën vreemdelingen, zoals genoemd in artikel 2 eerste lid aanhef en sub e Rvb

‘een samen met ten minste één ouder of verzorger hier te lande verblijvende minderjarige vreemdeling’.

Kinderen mogen niet de dupe worden van een hen niet te verwijten situatie en dient de menselijke waardigheid niet te worden onthouden.

Gelet op het vorenstaande dient de aangevallen uitspraak te worden vernietigd.

Grief II.

In rechtsoverweging 2.9 het in artikel 2 VRK neergelegde discriminatieverbod er niet aan in de weg staat dat, waar het de financiële opvang van kinderen betreft, op zakelijke en redelijke gronden onderscheid wordt gemaakt tussen kinderen van ouders die rechtmatig verblijf hier te lande hebben en kinderen van ouders, zoals eisers, aan wie dit recht niet toekomt’.

De rechtbank erkent dat er een onderscheid wordt gemaakt tussen kinderen, op basis van de status van hun ouder(s). De rechtbank neemt aan dat dit mag, omdat dit onderscheid wordt gemaakt op basis van zakelijke en redelijke gronden.

Appellanten menen dat sprake is van een onderscheid in strijd met artikel 2 VRK, omdat sprake is van een onderscheid naar afkomst en status van de ouders. Appellanten menen dat dit onderscheid niet door de Staat wordt gerechtvaardigd.

Appellanten wijzen erop dat aan hen wel het recht van rechtmatig verblijf toekomt, maar dat hun door de politiek toegekende verblijfsrecht niet door de administratie wordt onderkend en dit hen niet in redelijkheid kan worden verweten.

1. Verbod van onderscheid in strijd met artikel 2 VRK.

Artikel 2 VRK luidt:

Artikel 2

1. De Staten die partij zijn bij dit Verdrag, eerbiedigen en waarborgen de in het Verdrag beschreven rechten voor ieder kind onder hun rechtsbevoegdheid zonder discriminatie van welke aard ook, ongeacht ras, huidskleur, geslacht, taal, godsdienst, politieke of andere overtuiging, nationale, etnische of maatschappelijke afkomst, welstand, handicap, geboorte of andere omstandigheid van het kind of van zijn of haar ouder of wettige voogd.

2. De Staten die partij zijn, nemen alle passende maatregelen om te waarborgen dat het kind wordt beschermd tegen alle vormen van discriminatie of bestraffing op grond van de omstandigheden of de activiteiten van, de meningen geuit door of de overtuigingen van de ouders, wettige voogden of familieleden van het kind.

Uit het artikel blijkt discriminatie 'op grond van een omstandigheid [...] van de ouders' niet is toegestaan.

Appellanten wordt de status van hun ouder verweten.

Het gaat hier om een absoluut verbod, zodat aan de door de rechtbank in rechtsoverweging 2.9 aangenomen rechtvaardiging niet wordt toegekomen.

Evenmin behoeft nadere weerlegging de overweging van de rechtbank dat 'waar het de financiële opvang van kinderen betreft' artikel 2 VRK geen betekenis heeft. Dit staat niet in artikel 2 VRK, noch valt op enige andere wijze te construeren als door het VRK gerechtvaardigde beperking.

De Nederlandse staat heeft appellanten niet tot zijn grondgebied toegelaten, op basis van een visum.

De Staat heeft buitendien welbewust aanvaard dat de kinderen gedurende een zekere tijd al weer in Nederland verblijven en hier studeren.

Aldus heeft de Nederlandse staat ook welbewust een zekere, uit het IVRK voortvloeiende zorgplicht ten opzichte van juist deze kinderen op zich genomen, zonder daarbij overigens iets af te doen aan de verantwoordelijkheid van de ouder(s) van deze kinderen.

Gedurende de periode waarin deze kinderen (rechtmatig) in Nederland verblijven, leggen de met de koppelingswetgeving nagestreefde doeleinden niet een zodanig gewicht in de schaal dat onverkorte toepassing van artikel 2 eerste lid aanhef en sub e Rvb in overeenstemming is met artikel 2, eerste lid, van het IVRK.

Aan de vraag of toepassing van de koppelingswetgeving een evenredig middel zou kunnen vormen wordt gezien het absolute karakter van het verbod niet toegekomen. De rechtbank is de omvang van het geschil te buiten gegaan door ten onrechte te treden in een beoordeling van die vraag, terwijl artikel 2 VRK daartoe geen grondslag biedt.

Buitendien is naar staande rechtspraak aangaande absolute discriminatieverboden het niet aan een rechtsprekend orgaan om haar oordeel in de plaats te stellen van de door de Staat, in casu bij monde van het staatsorgaan COA, eventueel te geven rechtvaardiging en te maken proportionaliteitstoets.

Gelet op het vorenstaande dient de aangevallen uitspraak te worden vernietigd.

2. Appellanten komt een verblijfsrecht toe.

Appellanten worden door traagheid van de administratie en het niet (juist) toepassen van de regelgeving ten onrechte afgehouden van een bevestiging van het verblijfsrecht dat hen toekomt.

Applicanten zijn slachtoffer geworden van een tirannieke en geweldige vader die hen met misleiding naar Marokko bracht en met hun moeder daar dwong te blijven, in een land waarvan de taal en cultuur hen vreemd was en waar zij in een vijandige omgeving verkeerden.

De Staat heeft zich ten doel gesteld kinderen en kwetsbare groepen, zoals in Marokko achter gelaten vrouwen te rehabiliteren.

In de Evaluatie gendergerelateerd vreemdelingenbeleid in Nederland, van juli 2008, meldt de Immigratie- en Naturalisatiedienst Stafdirectie Uitvoeringsbeleid IND Informatie- en Analysecentrum (INDIAC) dienaangaande:

“Achterlating

Met het beleid voor achtergelaten vrouwen wordt voornamelijk beoogd rechtsherstel te bewerkstelligen, zodat een vrouw in dezelfde verblijfsrechtelijke positie kan komen te verkeren als waarin zij zonder achterlating in zou hebben verkeerd. Deze doelstelling lijkt, mits een vrouw zich meldt, te worden gehaald. Van 2005 tot en met 2007 werden 110 zaken geregistreerd, waarbij in 47 gevallen de aanvraag is ingewilligd en in 35 gevallen afgewezen. In 28 gevallen is niet geregistreerd hoe de zaak is afgehandeld. De aanvragen van achtergelaten vrouwen laat een dalende lijn zien van 57 zaken in 2005 naar 22 zaken in 2007.

De discussie richt zich met name op de vraag of het beleid voor achtergelaten vrouwen die tevens slachtoffer zijn van huiselijk geweld voldoende rechtsbescherming biedt en of de toetsing of er sprake is van bijzondere redenen van klemmende humanitaire aard afdoende is.”.

Dat vraagt om bijzonder beleid, hetgeen aan de Tweede Kamer werd toegezegd. Er moet met extra zorg en aandacht worden gekeken naar de situatie van vrouwen en kinderen, die zijn achtergelaten (in Marokko) en beroofd van hun verblijfsrechten, met als doel rechtsherstel. Bij *brief van 29 juli 2008* (bijlage) meldt de Minister van Justitie:

“ Gelet op de aard van de problematiek acht ik het limitatief vastleggen van voorbeelden in de Vc hier niet gewenst. Er dient op dit punt ruimte te blijven bestaan ook niet voorziene factoren bij de weging te betrekken. Wel lijkt het mij raadzaam het aantal richtinggevende voorbeelden te verfijnen en aan te vullen en

met name ook de situatie van met de ouder achtergelaten kinderen hierbij te betrekken.”

De Minister noemt expliciet als ‘richtinggevende voorbeelden’:

- de banden met Nederland;
- de vraag of de eigen familie in het land van herkomst de vrouw in kwestie verstoten heeft, hetgeen opvang in het land van herkomst ernstig bemoeilijkt;
- weigerachtigheid van de vader om toestemming te verlenen de kinderen aan te melden op een school in het land van herkomst, terwijl die toestemming noodzakelijk is voor het kunnen volgen van onderwijs;
- de duur van het door het kind in Nederland genoten onderwijs;
- de vraag of het kind de Nederlandse nationaliteit heeft.

Het besluit gaat geheel voorbij aan de banden met Nederland, de positie van een alleenstaande gescheiden vrouw in Marokko, en de duur van het onderwijs in Nederland.

en gaan in Nederland naar school, vanaf hun vierde jaar. De kinderen door lopen glansrijk het opleidingstraject, ondanks de onzekerheid die aan hen knaagt.

Vanuit pedagogisch perspectief zou het dramatisch zijn als hun schoolloopbaan weer wordt kapot gemaakt, nu niet door de tirannieke vader, maar door vadertje staat.

De Minister van Justitie erkent dat appellanten een recht hebben op voortgezet verblijf

‘Aanleiding voor deze brief¹ was de problematiek van vrouwen die na een rechtmatig verblijf bij hun partner in Nederland tegen hun wil in het land van herkomst zijn achtergelaten. Indien zij voortgezet verblijf in Nederland verzoeken en het rechtmatig verblijf in Nederland voorafgaande aan de achterlating korter dan *drie jaar* heeft geduurd, is de aanwezigheid van klemmende redenen van doorslaggevende betekenis voor het kunnen verlenen van dit voortgezet verblijf.’

Appellanten hebben langer dan drie jaar in Nederland verbleven en kunnen zonder meer worden gerehabiliteerd en toegelaten.

Gelet op het vorenstaande dient de aangevallen uitspraak te worden vernietigd.

Conclusie

Ik verzoek u de uitspraak van de rechtbank te vernietigen en zo mogelijk zelf in de zaak te voorzien. Ik verzoek u eveneens gebruik te maken van uw bevoegdheid het bestuursorgaan in de proceskosten in bezwaar en beroep te veroordelen

¹ van 29 juli 2008, JvB]

alsmede gebruik te maken van uw bevoegdheid het bestuursorgaan te veroordelen tot vergoeding van de geleden schade.

Hoogachtend

Joost van Bennekom

Bijlagen:

1 uitspraak van 28 oktober 2009, Awb 09/234994 en Awb 09/23492 van de Enkelvoudige Kamer, sector Bestuursrecht, van de Rechtbank Den Haag, nevenzittingsplaats Zutphen